

Millennium en Almen.

Wat hebben Almen en ik met elkaar?

Mijn jeugd bracht ik tot de oorlog door in Zutphen. We kwamen er vanuit Indië (Malang) en woonden eerst aan de Deventerweg en daarna aan de IJsselkade, naast het Christelijk Lyceum. Mijn vader was daar directeur van het jongensinternaat geworden. Eén van de zeer betrouwbare jongens (hij werd later dominee) was verliefd op mijn zusje en vond het daarom noodzakelijk om haar jongere zusje de fietskunst bij te brengen. En dat gebeurde o.a. op de Almense Binnenweg. Later fietste ik daar ook vaak met een vriendinnteje (nooit van enge mannen gehoord, o zaligheid!), liepen er over omgekapt boomstammen en aten de in Almen gekochte bolussen op tussen het struikgewas.

Ja, die bolussen! Als je in Almen kwam, hoe dan ook, nam je die mee. Mijn moeder was aan het eind van haar leven suikerziek, maar een bolus liet ze niet staan..... o nee!

Mijn oudste broer nam me voor de oorlog eens mee in een roeibootje de Berkel op tot Almen, het was, of je in het buitenland was geweest. Inmiddels had mijn vader met de cursus 1940-'41 het internaat overgedaan en gingen we in Eefde wonen aan de Rustoordlaan. Daar kregen we de oorlog over ons heen. Ik herinner me nog melk- en eitjestochten naar Almen, Gorssel, Laren en Harfsen.

In Eefde kwam ik ook terecht in een meisjeskoortje van meester Berenpas, waar ook Martje Heijenk en Harmke en Hiltje Teenstra in meezongen. En zingen deden wij..... Mijn zusje zei, dat ze nooit beter heeft horen zingen. Nou, dat waren wij dus. We zongen op gemeenteavonden van de kerk en zo waren wij ook een keer in Almen. Mijn vader hield er een verhaal over - ja ja - of fietsen op zondag wel mocht en hoe je om zou kunnen gaan met dansen op school en of jonge meisjes wel sokjes mochten dragen.... Ik weet wel, dat hij nogal liberaal was op dat gebied. Hij kwam per slot uit Indië....

Op zo'n avond moesten we - het was oorlog - op onze rammelfietsen naar huis en natuurlijk waren er ettelijke leuke banden, dus achterop, fiets aan de hand en vrijwel zonder licht van Almen naar Eefde. Diet tochten blijven je bij.

Eind jaren 70 fietste ik alleen wat rond vanuit Zeist, waar ik toen woonde en kwam in Almen aan. Na de onvermijdelijke bolussen te hebben gekocht, kwam ik terecht op het beroemde bankje tussen de twee pastorieën met uitzicht op het weitje - toen nog met paarden - en de kerk. En ik mijmerde: "in dit dorp zou ik nog wel eens willen wonen, hier is het leven goed". En een tiental jaren later, toen ik mijn oude, lieve, grote huis verkocht had en overal in den lande al had rondgekeken, toen kwam ik in Almen dat éne huis tegen, dat er voor mij stond. Het paste als een mantel om me heen, de bomen bloeiden er en de vogels zongen en ik dacht:

DIT MOET HET ZIJN. Pomperipossa.

Dat is nu al weer 10 jaar geleden.
Het is nog steeds een sprookje.

W.H.Kuiper-Verkuyl
Weyenberg 16
Almen